

A csend bennünk van...

A folyóirat szerkesztő is ember. Talán elsőre kisé meglepő, mégis tényszerű e megállapítás. És mint e biológiai faj sajátos viselkedésjegyeit hordozó egyed, időnként — főleg az év végi ünnepek környékén beköszöntő várva várt meglassulás pillanataiban — szeret visszanezni a közelmúltba, hátratekinteni az eltelt időszakokra. Ráadásul a jubileumok korszakát éljük, decemberi lapszámunk fő tartalmi vezérfonala is ebbe az irányba fut.

A Lapok utóbbi három évének egyik legkitartóbb – már-már mondhatjuk állandósult – rovata, az „Értékeink erdeink mélyén”, immár a 35. cikkét publikálja, 2012. októberi első bemutatkozása óta. Talán nem öncélú felidézni az első néhány publikálás elején megjelent felvezető szöveg néhány lényeges mondatát.

„Új rovatunkban megjelenő cikkeink erdeink természeti, gazdasági értékein túl, e másfajta, rejtőzködőbb dimenzió értékei közt igyekszik az Olvasót kalauzolni. S mint látni fogjuk, sok esetben valóban nem túlzás, a magyar erdők mélyére kell bújnunk e csodák megismeréséhez.”

Eddig majd három tucat alkalommal derítettük fel közösen erdeink másfajta dimenzióit, kolostorromokat, várakat, templomokat, földtani képződményeket, botanikai, helytörténeti, néprajzi értékeket és a mögöttük mindig ott húzódó rég volt korok emberi alakjait, őseinket.

S néhány alkalommal a kevésbé kézzel fogható, nehezen körvonalazható, nem köznapi értelemben tárgyiasuló erdei értékeinket is górcső alá vettük. Mert fontosak, s mert néha úgy érzem, elrohanunk e vagyoneletárakba nem sorolható, adattáblákban nem szerepeltethető erdei dimenziók mellett.

Be kell vallanom a fenti címet a mára szinte elfeledett realista magyar írótól, költőtől, publicistától, *Bertha Bulcsútól* vettem kölcsön. *Szabados Tamás* honismereti filmsorozatában ezzel a címmel mutatja be gyerekorának helyszínét, a Balaton-felvidéki tanúhegyek varázsos világát. S ebben a kisfilmben fogalmazza meg, hogy mennyi energiájába, fáradozásába került innen mindenáron feljutni a főváros zajos, nyüzsgő forgatagába, majd újabb két évtizednyi erőfeszítésbe, hogy visszamenekülhessen onnan. Mert az otthon beszédes csendje hazahívta.

Az erdészek számára, én úgy hiszem, az erdő élő csendje mindig hazahívó üzenet. Érdekes ennek a csendnek a sokszínűsége, szinte végtelen változatossága. Erdeink ezerféle nesze, természetes zaja keveredik össze benne, mint a festők palettáján a színek. S mégis e változatos hanghullámok egyé válva az erdők csendjét alkotják. Legyen az a feltörő források halk csobogása, a szél által felkavart avartakaró finom zizegése, a lehulló hópelyhek halk rezgése, a kibomló lombkoronák harsogó susogása, vagy a völgyek mélyén futó köves partok zubogása.

Vajon felmérte-e már valaki, hogy milyen értéke van e csendnek, főleg korunk idegbajosán túlterhelt, kapkodó világában, ahol a szinte állandó ingerektől stimulált emberi idegsejtek vég nélküli rezgésben élnek mindennapjaikat.

Pedig nem erre teremtettünk, s ez látszik is az egészségügyi, halálzási statisztikákon.

Mekkora regenerációs értéke van az erdő csendjének az ember számára? Mekkora kincset jelent számunkra, hogy vannak még „csendrezervátumok”, ahol a durva mesterséges zajok nem törhetnek ránk, nem rontanak be az életünkbe?

Erdeink mélyét járva átérzhető ennek a rejtőzködő dimenzióknak a felmérhetetlen értékessége. Különösen most, a már-már mindennapi rutinná váló karácsonyi rohanásban, amit kissé keserű vállvonogatás mellett „ünnepi készülődésnek” szeretünk aposztrofálni.

Minden olvasónak, egyesületi tagtársnak, kollégának őszintén kívánom, hogy e készülődés közben találjon lehetőséget, időt meghallgatni téli erdeink valódi belső csendjét. Mert az Ünnep átéléséhez az bennünk is ott kell, hogy legyen.

Szöveg és kép: **Nagy László**